"శ్రీవిరించి"

అనాహూతం

ఆదివారం మీద అఖండమయిన ఆశ రంగారావుకి. ఏ మాత్రం వొళ్ళు వంచి చేయవలసిన పని వచ్చినా, మంచి పుస్తకం చదువుదామనుకున్నా, స్నేహితులకు బంధువులకు ఉత్తరాలు వ్రాద్దాం అనుకున్నా, ఆ పనులన్నీ వచ్చే ఆదివారంనాడు తప్పకుండా చేస్తాను'అని తనకు తానుచెప్పు కుంటాడు.

వారానికి ఒక్కసారు మాత్రమే వచ్చే 'ఆదివారం' అతన్ని ఎంత ఊరిస్తుందో అంత సునాయాసంగా చేతుల్లోంచి జారిపోతుంది. హాయిగా భోజనంచేసి సుఖంగా నిద్ర పోగలిగితే చాలు అని అనుకునే స్థితికూడా వచ్చేసింది.

డాక్టర్ ఉష టరన్ డ్యూటీ వుందంటూ వెళ్ళిపోవడంతో యింట్లో వొక్కడే మిగిలిపోయినాడు రంగారావు.

ఏమితోచదు. నిద్ర రాదు.

ఉష మూలమూలలా పడేసిన పాత పత్రికలు, మేగజైన్లు చదువుతూ కూచుందామనుకున్నా మనస్సు వాటిమీద నిలవడంలేదు.

రేడియో సంగీతం విందామంటే చాలా రోజులదాకా నిద్ర దూరమయిపోతుందేమోనని భయం.

ఫ్లాస్క్‌లో దాచుకున్న కాఫీ గొంతు ఆరగా ఆరగా ఒక్కొక్క గుక్కె తాగేసి అయిపోయిందనిపించాడు.

సమయం ఎందుకు పరిగెత్తదు ? ఒక్కొక్కసారి పట్టుకుందుకు కూడా చిక్కకుండా పరుగులు తీస్తుందే–అనుకున్నాడు.

ఒంటరితనంకన్నా భరించరానిది యింకేమీ లేదనిపించింది.

కాఫీ కావాలన్నా రెస్టరెంట్‌కు పరుగెత్తడం తప్ప యింకేం మార్గంలేదు.

ఆదివారం గడపడం యింత కష్టం అయినట్లు ఎక్కడా గుర్తులేదు.

అనుకున్న పనులు కాకపోగా, ఆలోచలకు తుదీ మొదలు తెలియక పోగా, మనసెందుకో చికాగ్గా విసుగ్గా తయారవుతోంది.

పక్కమీద దొర్లడం కూడా దుర్భరమయిపోతోంది.

కాస్త బయటకు వెళ్ళి నాలుగు బజార్లు చుట్టి రావాలనుకున్నా యిది సమయం కాని సమయం.

మధ్యాహ్నం రెండు గంటలవేళ షికారు యేమిటి ?

అయినా యింట్లో నిలవకుండా వుంది మనస్సు, శరీరం.

మంచంమీద నుంచి దూకి యివతల పడ్డాడు.

దుస్తులు వేసుకు బయలు దేరాడు.

తాళం వేసుకుని స్కూటర్ బయట పెట్టిం తర్వాత 'ఎక్కడికి ?' అన్న ప్రశ్నకు వెంటనే సమాధానం చెప్పవలసి వచ్చింది.

వాయిదా వేయటానికి వీల్లేని ప్రశ్న.

ముందు కాఫీ తాగుతాను. తర్వాత సినిమాకు వెడతాను అనుకున్నాడు.

ఏ సినిమా ?

ఏదయినా సరే. ఏది దగ్గరగా వుంటే అదీ.

మంచి చెడ్డ అన్న ప్రసక్తిలేదు. అన్ని సినిమాలూ రెండు రకాలవే.

రంగారావు లోపలకు వెళ్ళేటప్పటికి సినిమా యింకా ఆరంభం కాలేదు.

తన టిక్కెట్టుమీద వున్న నెంబరు చదువుకుని సరీగ్గా అదే నెంబరు యేకుర్చీమీద వేసి వుందో వెదుక్కుని కూర్చున్నాడు ... తరువాత యితరులతో పేచీరాకుండా.

సినిమా చూస్తున్నా తన్నమాటేగాని అతనికి యేమీ అభిరుచి దాయకంగా అనిపించడంలేదు. ఇప్పుడిప్పుడే కాస్త నిద్రవస్తున్నట్లుగా అనిపించింది. విసుగ్గా ఆవలించి– మత్తుగా ఇంటర్వెల్ దాకా గడిపేశాడు.

ఇంటర్వెల్‌లో బయటకు వచ్చి కూల్ డ్రింక్సు కార్నర్ వయిపు నడిచాడు.

ఏదో ఎరిగిన ముఖం.

చప్పున పేరు–ఊరు గుర్తురాని ముఖం.

ఆ మనిషి కూడా తనవయిపు యిదే మోస్తరు 'సంశయం'తో చూస్తున్నట్లు అనిపించింది.

అసహ్యం. ఎందుకు గుర్తురాడు యితడు ?

అసలు తెలియనివాడు అయితే. ఎరిగివున్న ముఖం ఎందుకు తగిలించుకున్నాడు ?

రోజులుగడుస్తున్నకొద్దీ తనకు వయస్సుతో పాటు 'మరుపు' కూడా వస్తోందన్నమాట.

రంగారావు గుటకలు మింగుతున్నాడు.

పిరికితనం, భయం అనిపించింది – అర్థం లేకుండానే.

మా మావయ్య ఎంత చాదస్తుడో, మా నాన్న అంత మొండివాడు.
అమ్మకూ యిష్టం అయినా మావయ్య తొందర పెట్టడం నచ్చలేదు.
ఇద్దరూ తేల్చిన విషయం ఏమిటంటే-నీ ఆరోగ్యానికి వచ్చిన పేచీయేం
లేదు ఒకవేళ ఏదైనా ప్రమాదం వచ్చినా విజయను కోడలు చేసకుంటాము

ఆముదం తాగాడా తను ?

ఎందుకు సిగ్గువడ్డట్టు ముఖం ఎర్రబారి పోతుంది ?

—ఎంతకూ అవతలి మనిషి గుర్తుకు రాదు.

అంతలో అతనే ముందుకువచ్చి పరిచయంగా నవ్వి 'హల్లో రంగారావ్ ! క్షమించు.... యిప్పటిక్కాని గుర్తురాలేదు—' అన్నాడు.

రంగారావుకు బయటకు నవ్వక తప్పింది కాదు.

స్నేహితునితో షేక్‌హాండ్ చేశాడు.

తను యిందాకటి నుంచి పడుతున్న యాతనంతా అర్ధరహితమయింది కాదన్నమాట !

రూఢీగా యితను తనకు పరిచయంవున్న వ్యక్తే.

అయితే— ఎక్కడ ? ఎప్పుడు ?

అదే తెలియదు. గుర్తురాదు.

"నీకింకా గుర్తురాలేదు గదూ ? అవున్లే. నాకే అంత టైం పట్టినప్పుడు... అసలు నీకు గుర్తు వుండకపోయినా ఆశ్చర్యంలేదు."

సన్నగా పొడుగ్గా చామనఛాయగా స్నేహం చేయతగిన వాడుగా కనిపిస్తున్న యీ పాత పరిచయస్తుడు ఎవరు ?

"గుర్తు లేకపోవడం సహజమే. ఎన్నని గుర్తు పెట్టుకుంటాం జీవితంలో ?"—

అన్నాడు ఆ మనిషి మళ్ళీ.

మామూలుగానేనా, వేళాకోళంగానా ?

ముఖంలో మాత్రం 'సిన్సియారిటీ' ప్రస్ఫుటంగా కనిపిస్తోంది.

"నా పేరు రాజారావు. ఇంటర్‌లో మనమిద్దరం స్నేహితులం. అందరూ మన్నిచూచి-"

రాజారావు వాక్యం పూర్తిచేయలేదు. ఆ అవసరం యివ్వకుండానే రంగారావు "ఓరినీ ! రాజా. నువ్వా ! యిలా చిక్కిపోయావేం?" అంటూ దగ్గరకు తీసుకున్నాడు.

"ఒకప్పుడు మహాదున్నపోతులాగ వున్నానేమిటి ? కాకపోతే యిక్కడకువచ్చాక కొత్త వళ్ళు తీసిందేమో !" అన్నాడు రాజారావు.

ఇద్దరికీ సినిమా చూడడం తప్పనిసరికాదు.

ఇంటర్వెల్‌లో 'స్కిప్' చేసినా సినిమా వాళ్ళు యే కోపంచేయరు. చదువుకునేటప్పుడు కాలేజీల్లో అలవాటే.

రాజారావు యేదో ప్రశ్నలు వేస్తున్నాడు.

రంగారావు యాంత్రికంగా జవాబులు చెబుతున్నాడు.

సమస్యలు, జాబితాలు, ఫిలాసఫీలు తొంగి చూస్తున్నాయి వాళ్ళ మాటల్లో.

తీరుబడిగా యింటిదగ్గర కూర్చుని మాట్లాడుకున్నారు. డాక్టర్ ఉష యింటికి తిరిగి వచ్చేదాకా ఎంత టైము ఎలా గడిచిపోయిందో యిద్దరికీ తెలియదు.

డాక్టర్ ఉషను పరిచయం చేసింతర్వాత, ఆమె యింట్లోకి వెళ్ళిపోయి తన పనుల్లో మునిగిపోయేక రాజారావు సన్నగా అన్నాడు

"నువు చాలా గొప్ప పనిచేశావు. అభిప్రాయాల కోసం బాధలు భరించే వాళ్ళు వుంటారని ప్రపంచానికి చూపించావు. నీ లాంటి స్నేహితుడు వుండడంగర్వకారణం."

"అంత పొగడాల్సిన పనినేనేంచేశాన్లే నాకు తోచినట్లుగా నేను ప్రవర్తించాను."

"నువు చేసినపని నీ దృష్టిలో చాలాకొద్దిదీ. యేమంత గొప్పదీ కాకపోవచ్చును. కాని అందరూ చేయలేరు ఆ పని."

రంగారావు నవ్వాడు. "నీలాంటివాడే ఒక ఒక కథ చెప్పాడు. నేను కళ్లమూసుకు చేసిన పని నీవు కళ్లు తెరుచుకుని కూడా చేయలేవని, ఆ పనేమిటో తెలుసా యింతకీ ? కళ్ళ మీద ఇసుకపోసుకోవడం!"

రాజారావును యీ కథ నవ్వించలేదు. విట్టూర్చి అన్నాడు. "మామూలు కళ్లు వుండేం, వుండకేం: మనసును ముఖాముఖీ చూచుకోగల కళ్లు కావాలి !"

"మనో నేత్రానికి వ్యాఖ్యానం చెబుతున్నావు?"

"యేం పోగొట్టుకుంటున్నామో తెలిస్తే. జీవితాలు యింత అధ్వాన్నంగా వుండవు"

"పోదూ ! జీవితం గురించి ఊరికే ఆలోచిస్తే యిలాగే అనిపిస్తుంది. అలాకాకుండా యే సమయానికి ఆ సమయం మనకు తోచిన పని యేమీ భయం, బెరుకు లేకుండా చేసుకుపోతూ వుంటే యింకేం కావాలి?"

"అలా చేయటానికేగదూ ఎంతో ధైర్యం కావాలని చెబుతూ వున్నది."

"చేయాలనుకుంటే ధైర్యం అదే వస్తుంది"

"అదే నాకు అర్థంకాదు."

"రాజా! జీవితం ఎప్పుడూ నిన్ను ఊరించే సింగారంలాంటిది. అది కావాలనుకుంటే యింకేదో వొదులుకోవాలి. బాగున్న వస్తువు ఎక్కువతింటే అజీర్తి చేయకుండాపోతుందా?"

"వొదులుకోవటానికి-రెంటికీవున్న వ్యత్యాసం మనస్సుకు స్పష్టంగా తెలియాలిగదా!"

"అదే మన చదువు సంస్కారం మనకు నేర్పేది"

"అందుకనే నిన్ను మెచ్చుకునేది. అందరం చదువుకున్నాం సంస్కారవంతులం అనుకుంటున్నాం. నువ్వు చేసినపని అందరూ ధైర్యంగా చేయగలరా ?"

"అందరికీ అలా చేయాల్సిన అవసరం రావాలిగా?"

"వస్తే చేస్తారంటావా?"

"అది ఎవరికి వాళ్ళు ఆలోచించి జవాబు చెప్పుకోవలసిన ప్రశ్న."

"నాకు నేను.... చేయలేకపోయినాను. అందువల్ల జీవితం పాడయిపోలేదనుకో! అయినా ఆ విషయం తలుచుకున్నప్పుడు నా పిరికితనానికి నాకు సిగ్గు అనిపిస్తుంది"

"యేం చేశావు ?—అదే యేం చేయలేకపోయావు ? అని అడుగుతున్నాను"

"నేనూ అనుకున్న అమ్మాయిని పెళ్ళిచేసుకోలేకపోయినాను. నీలాగ తల్లినీ తండ్రినీ దూరం చేసుకోవలసిన పరిస్థితి గూడా కాదు నాది. అయినా ధైర్యంగా నాలుగు మాటలు గట్టిగా అనలేకపోయినాను"

"పోనీలే.. అందువల్ల నష్టం యేం జరగ

భయం —ఉత్తమ్

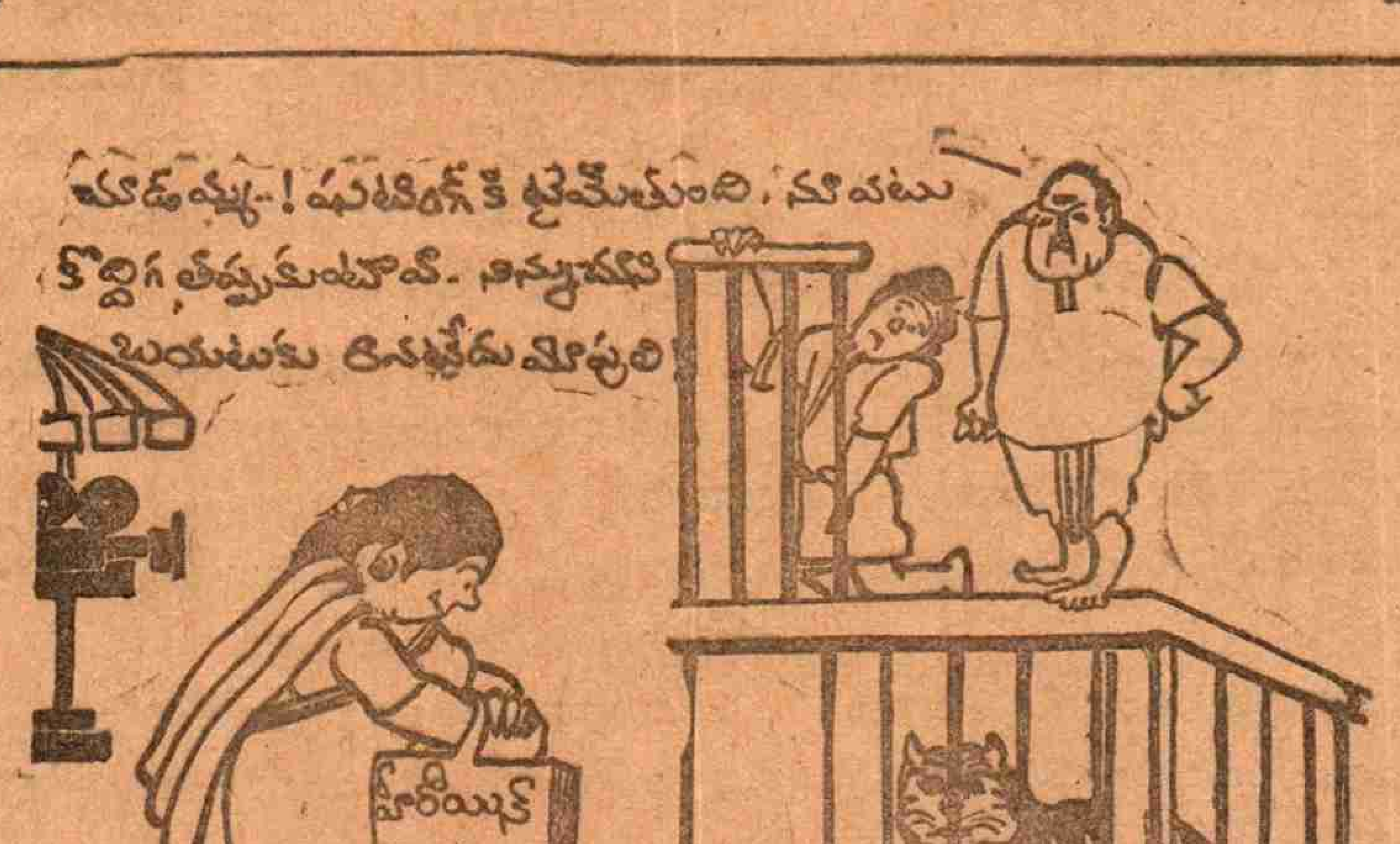

పరువు

అనవసరంగా పరువుతీసినందుకు పీ మీద నష్ట పరిహారంకోసం దావాశెయ్యకపోతే నా పేరు పాపారావ్ కాదు" అన్నాడు రాజారావుతో.

"దావా ఎందుకు ? ఇదివరకు నీ పరువెంత ? నేనుతీసిందిఎంత ? నీకు మిగిలింది ఎంత? చెబితే అడబ్బుఇచ్చేస్తాను" అన్నాడు లెక్కల మాస్టారు రాజారావు.

-డా. జి. వీంగరాజు (కర్నూలు)

లేదంటున్నావుగా!"

"నష్టం- లాభం అంటూ బేరీజు వేసుకుందుకు జీవితం వ్యాపారంకాదుగా రంగారావు. నాకథ వింటే నువ్వునవ్వుతావు. నాకుయేడుపు వస్తుంది." అన్నాడు రాజారావు.

ఏదో 'సెల్ఫ్‌పిటీ' కలిగించే కథ అంతకంటే యింకేం కాదు- అనుకున్నాడు రంగారావు.

డాక్టరు ఉష చేతిమీదుగా భోజనంచేసి యిద్దరూ డాబామీదకు చేరారు. తొమ్మిది గంటలయింది. వాతావరణం శీతలంగా వుంది. ఇద్దరి మనస్సులూ పరిశుభ్రంగా వున్నాయి. హిమగిరి శిఖరాలమీద విచ్చలవిడిగా తిరుగుతున్నట్లువున్నాయి.

రాజారావు చెప్పుకుపోతున్నాడు;

"నాకో మేనమామ. ఆ మామకోకూతురు. ఆ పిల్లపేరు విజయ. ఆమె పుట్టిందగ్గర్నుంచీ నాకు 'పెళ్ళాం' అని పేరుపెట్టారు.

మా కిద్దరికి కూడా యిష్టమే. స్నేహంగా వుండే వాళ్ళం.

"నేను ఎం. ఎ. ఫైనల్ పరీక్ష యింకో రెండునెలల్లో రాస్తాననగా మేనమామ అకస్మాత్తుగా ఊడిపడ్డాడు"

"విజయ నీకు యివ్వనంటాడా ?"

"కాదు. పై నెలలోనే పెళ్ళి చేసి తీరాలంటాడు"

"యేమిటంత అర్జెంటు?"

"ఇప్పుడు ఆలోచిస్తే ఎగతాళిగావుంటుంది గాని అప్పుడు మా మామయ్యచెప్పిన విషయం మటుకు యిది; ఎవరో జ్యోతిష్కుడు ఆయన వాక్కుకు గ్రహాలు కూడా హడలిపోశాయట!

ఏం చేద్దాం ?

"ఇప్పుడేం చేద్దాం ?" అన్నాడు రాము, సోముతో.

టాస్ వేద్దాం బొమ్మపడితే మేట్నీ కి వెళదాం. బొరుసుపడితే ఏటిగట్టు స్నానానికి వెళదాం" అన్నాడు రాము.

"అంచుమీద నించుంటే ?" అడిగాడు సోము.

ఏంచేస్తాం, వచ్చినట్టు స్కూలుకిపోదాం" అన్నాడు రాము.

-డా. జి. సింగరాజు (కర్నూలు)

చెప్పిన ప్రకారం మా మామయ్య యింకా బతికుండేది రెండే రెండు నెలలు. ఈ లోపల తన పనులన్నీ పూర్తిచేసుకోవాలని తీర్మానం చేసుకున్నాడు. ఆ పనుల్లో ముఖ్యమయింది విజయ పెళ్ళి చేసేయడం"

"మరింకేం. నీకూ యిష్టమేనంటివిగా— చేసేసుకుంటే పోలా ?"

"అదే చిక్కు. మా మామయ్య ఎంత బాదస్తుడో, మా నాన్న అంత మొండివాడు. అమ్మకూ యిష్టం అయినా మామయ్య తొందర పెట్టడం నచ్చలేదు. ఇద్దరూ తేల్చిన విషయం ఏమిటంటే— నీఆరోగ్యానికి వచ్చిన పేచీ యేం లేదు. ఒకవేళ యేదేనా ప్రమాదం తటస్థించినా, విజయను మా కోడలు చేసుకుంటామని నీకు యిదే మాటయిస్తున్నాం. తిరుగు లేదు. కాని యిప్పుడు పరీక్షలముందు నెల రోజులలో ఆత్రపడిపోయి వాడికి వివాహం చేసి వాడి దృష్టి మళ్ళించి, పరీక్షల్లో మంచి మార్కులు రాకుండా— ముందుముందు మంచి ఉద్యోగానికి అవకాశం లేకుండా చేయడం మాత్రం మావల్లకాదు—"

"భలేవాళ్ళే. యిద్దరికి యిద్దరూ !"

"అందరికీ యిష్టం అయినదయినా యెలా తప్పిపోతుందో చూడు. నన్ను ఎవరూ సంప్రదించనుకూడా లేదు. మామయ్య మాత్రం తన కళ్ళమీదుగా— చేతులమీదుగా విజయవివాహం జరగాలని. తను అనుకున్న గడువులోనే నా కంటే అన్ని రకాల అర్హుడయిన అల్లుడిని వెదుక్కున్నాడు. విజయ యేమనుకుందో తెలియదుగాని నాకు యీ సంగతి తెలిశాక పైకి యేడవలేక, లోపల కుక్కుకు వుండలేక ఒకటే సతమతం అయిపోయినాను ఆరునెల పాటు."

"పోనీలే. యిప్పటికయినా కుదటపడ్డావు గదా ! విజయ భర్త కులాసాగా వున్నారా ?"

"ఆహా ! వాళ్ళ సంగతి వదిలెయ్యి. మా మామయ్య యిప్పటికీ నవరత్న ఖచ్చితంగా వున్నాడు. మూర్ఖానికిపోయి అయినసంబంధం కాకుండా చేశాడని అమ్మకీ నాన్నకీ మామయ్య మీద ఒకటే కోపం. మామయ్య మాత్రం వేదాంతిలాగ సన్యాసిలాగ చేతులు ఆకాశం వేపు చూసి 'అంతా పరమాత్ముడి సంకల్పం' అంటాడు.

"విజయను చూచావా ఎప్పుడయినా తరువాత ?" అని అడిగాడు రంగారావు.

"ఆ ! నేను పెళ్ళి చేసుకోవలసిన విజయ నా పెళ్ళికి పిల్లవాడిని ఎత్తుకుని మరీ వచ్చింది. అప్పటికే దానికి యిద్దరు పిల్లలు ! విజయ ముఖంలోకి సూటిగా చూడడం నాకు చేతకా లేదు. విజయకూ అంతే ! మా యిద్దరి మధ్యా యీ ప్రస్తావన రాలేదు మాటమాత్రంగానయినా తరువాత."

రంగారావు యేమీ మాట్లాడలేదు.

"నాతో ఎవరూ ప్రస్తావించకపోయినా, నేను ధైర్యంగా నాలుగు మాటలు మాట్లాడగలిగివుంటే, నా జీవితం యిలా అయేదంటావా?"

ఇప్పుడు మీజీవితానికి వచ్చినలోటుయేమిటి? మీ దారినిమీరు, విజయపాటికి విజయ ఎవరి సంసారంవాళ్ళు నజావుగాచేసుకుంటున్నారు గదా!" అంది డాక్టర్ ఉష మెట్లమీదనుంచి.

ఆమె అక్కడే కూర్చుని తన కథనం అంతా వింటూందని అప్పుడే తెలుసుకుని ఉలిక్కిపడ్డాడు రాజారావు.

"యేమీ మునిగిపోయిందిలేదనుకోండి. కాని చిన్నతనంనుంచి అనుకున్నసంబంధం చేసుకోలేకపోవడం.... మా మామయ్య చాదస్తంవల్ల నాచేతకానితనంవల్ల...." అంటూ మాటలు పూర్తిగా బయటకు అనలేక ఊరుకుండిపోయాడు.

"ఇందులో చాదస్తంలేదు, చేతకానితనం లేదు. మీ కిద్దరికీ 'ఘటన' లేదు అంతే. మేరేజెస్ ఆర్ మేడ్ ఇన్ హెవెన్ గదా !" అన్నాడు రంగారావు.

"అలా అనుకోవడం తప్పించుకోవడం కాదా? జీవితాన్ని సమరసంగా దిద్దుకోలేక పక్కకు తప్పుకు తిరగాలనుకోవడంకాదా ?"

"విజయ అంటే కాకినాడలో సుబ్రహ్మణ్యంగారి అమ్మాయేనా ?" అనడిగింది ఆమె.

"అవును. మీరు యెరుగుదురా ? సుబ్రహ్మణ్యమే మా మేనమామ" అన్నాడు రాజారావు డాక్టర్ ఉష వయిపు ఆశ్చర్యంగాచూస్తూ

"ఉష కొన్నాళ్ళు కాకినాడలో ఉద్యోగం చేసిందిలే-" అన్నాడు రంగారావు.

"విజయ మీకు తెలుసాండీ ?" అని అడిగాడు రాజారావు ఎంతో ఉత్సాహంగా ఆసక్తిగా

"అట్టే తెలీదండీ. కేవలం ముఖపరిచయం. అంతే" అంది చటుక్కున డాక్టర్ ఉష.

విజయ తండ్రి ఆమెకు అంత అర్జెంటుగా ఒక నెల రోజులలోనే ఎందుకు వివాహం చేయవలసి వచ్చిందో గుర్తుకువచ్చి డాక్టర్ ఉష పెదవులమీద చిన్నమందహాసం విరిసింది.

ఆకాశంలో అప్పుడే మెరిసిన మెరుపుకు రంగారావు ఆమెను గమనించాడుగాని రాజారావు మాత్రం యింకా ఆలోచనలోనే కూరుకుపోయి వున్నాడు. ❋

మెడికల్, ఇంజనీరింగ్ ఎంట్రన్స్
పరీక్షలకు సీట్లు
ముందుగా రిజర్వు
చేసుకోమని విజ్ఞప్తి.
ఏప్రిల్ 30 వరకు గడువు. ఆతర్వాత
స్వయంగా. వెంటనే ఒకకార్డువ్రాయండి
రవి కళాశాల
బ్రాడీపేట, గుంటూరు_2.
C. V. N. ధన్, M.A.
SUVARNA

క్రొత్త మోడలు రేడియోలు స్టీరియో ఏంప్లిఫయిరులు టేపు రికార్డర్లు తయారు చేయుట రిపేరు చేయుట నేర్చుకొనగోరు విద్యార్థి విద్యార్థినులకు ఎలక్ట్రానిక్ టీచింగ్ ఎయిడ్స్‌తో పోస్టు ద్వారా ట్రయినింగు ఏర్పరచబడినది. వివరములు
లైబ్రరీ ఆఫ్ టెక్నికల్ క్రాఫ్ట్స్
1-8-713 నల్లకుంట హైదరాబాద్-500044
నుండి పోస్టులో పొందవచ్చును.
(CA-456)